

ning til Lettelse af Inddrivelse af Underholdsbidrag.

Efter at der af danske, finske, norske og svenske delegerede var blevet udarbejdet et Udkast til en Konvention angaaende Inddrivelse af Underholdsbidrag, fastsatte i Danmark, Finland, Norge og Sverige, blev der fra den islandske Regerings Side fremsat Ønske om, at Konventionen ogsaa maatte komme til at gælde for Island, og dette Ønske blev imødekommet af de øvrige nordiske Stater.

Konventionen er blevet underskrevet i Oslo den 10. Februar 1931 og er trykt som Bilag til Lovforslaget. Den danske Kommissions Betænkning vil ledsage Forslaget.

I det af de delegerede fra Danmark, Finland, Norge og Sverige udarbejdede Konventionsudkast er der, bortset fra enkelte redaktionelle Ændringer, som bl. a. er nødvendiggjort af Islands Tiltræden, kun foretaget en enkelt Tilføjelse, nemlig til Artikel 1. Til dennes første Stykke er der som nyt sidste Punktum føjet en Bestemmelse om, at Fuldbyrdelse ogsaa kan kræves af en i Finland eller Sverige af Retten, Dommeren eller Overeksekutor truffen Beslutning om Underholdsbidrag, som i de nævnte Stater kan fuldbyrdes efter Reglerne om retskraftige Domme uden at være egentlige Domme. I Forholdet mellem Danmark og Sverige omfattes disse Afgørelser af Konventionen af 1861, og det vilde derfor være et Tilbageskridt i Forhold til nævnte Konvention, saafremt de ikke medtages i den nye. Overeksekutor er i Finland Landshøvdingen og i Byerne som Regel Magistraten og i Sverige Lensstyrelsen og i visse Byer Magistraten.

Konventionen efterligner den dansk-svenske Ordning af 1861, men gaar videre end

denne, idet den navnlig ogsaa omfatter de i Sverige afsluttede rent private skriftlige Forlig om Underholdsbidrag og tillige hjemler andre Tvangsmidler end Udlæg i Gods, saaledes Indeholdelse i den bidragspligtiges Løn og Afsoning.

Ved Retsplejelovens § 479 er der aabnet Adgang til paa Betingelse af Gensidighed i Henhold til Traktat ved Anordning at tillægge Domme og Kendelser, afsagte af udenlandske Retter og Myndigheder, samt udenlandske offentlige Forlig, forsaavidt de bestemmer andet end Straf, Eksekutionskraft her i Riget, naar de er forsynede med de udenlandske Myndigheders Bevidnelse om at være udfærdigede i den Form, som fordres til Eksekution, samt om at have den Egenskab at give Adgang til Eksekution efter vedkommende udenlandske Lovgivning.

Da den ovennævnte Konvention gaar videre, end Retsplejelovens § 479 hjemler, bl. a. ved som omtalt at tillægge de i Sverige afsluttede rent private skriftlige Forlig Eksekutionskraft her i Riget og ved at give Adgang til Indeholdelse i Løn og Afsoning, er det nødvendigt at skabe den fornødne Lovhjemmel til, at de i Konventionen opstillede Regler kan gennemføres, og dette er Formaalet med foranstaaende Lovforslag.

Da Konventionen som ovenfor anført griber ind i Omraadet for den dansk-svenske Konvention af 1861, vil det være nødvendigt, at det samtidig med Ratifikationen af Konventionen ved en Noteveksling bestemmes, at fra det Tidspunkt, da den nye Konvention træder i Kraft, ophæves Konventionen af 1861, forsaavidt angaar de af den nye Konvention omfattede Forhold. Fra samme Tidspunkt og i samme Omfang maa Lov af 19. Februar 1861 ophæves.